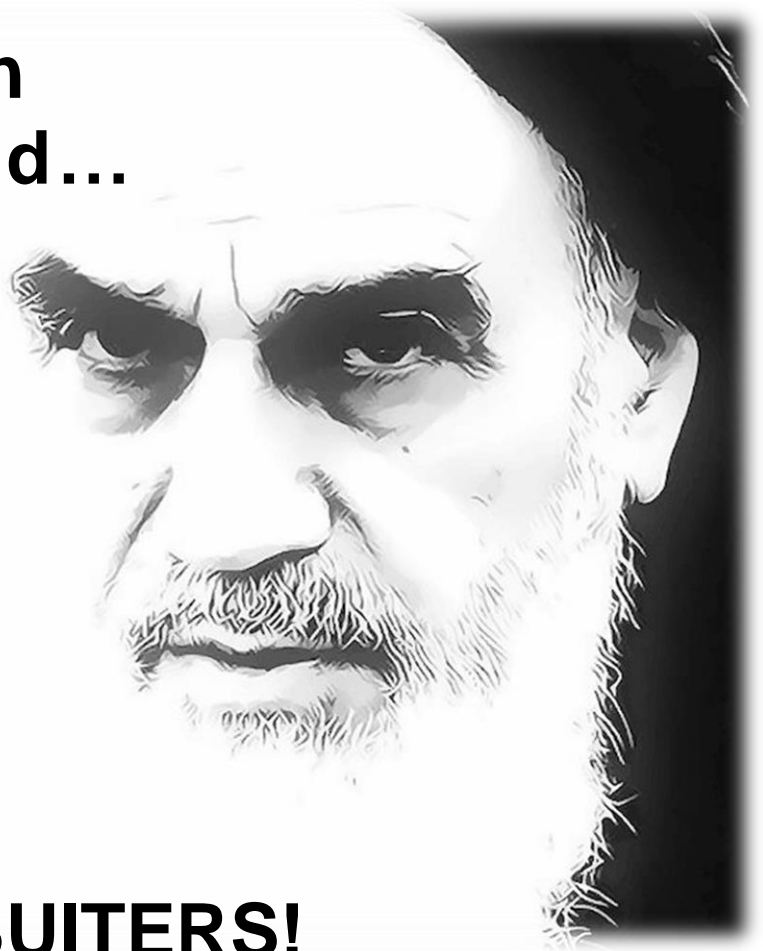

Van Gaza tot Iran tot de hele wereld...

WEG MET DE UITBITERS!

Van Gaza tot Iran tot de hele wereld...

WEG MET DE UITBUITERS!

“De geschiedenis van alle tot nu toe bestaande samenlevingen is de geschiedenis van de klassenstrijd.”¹

Sinds de onderdrukking en inkapseling van de laatste wereldwijde revolutionaire poging in de jaren '60 en '70 van de vorige eeuw, is de ideologische overheersing van de bourgeoisie bijna totaal in het grootste deel van de wereld: het niveau van de georganiseerde klasse-activiteit is zeer laag en de dagelijkse expressie ervan is beperkt tot daden van individuele subversie of in het beste geval tot plaatselijke en tot een bedrijfstak beperkte stakingen en rellen. In deze tekst willen we de aandacht vestigen op gebeurtenissen die veel verder gaan dan dat, de gebeurtenissen die Iran de afgelopen weken hebben geschokt. En dit in de context van een regio die, consequent en voor lange tijd op de voorgrond van de

¹ “[...] dat de arbeid voor de arbeider iets uiterlijk is, iets on-eigen-lijks, d.w.z. iets dat niet tot zijn eigen wezen behoort; dat hij zichzelf daarom in zijn arbeid niet bevestigt maar ontkent, niet goed maar ongelukkig voelt, geen vrije lichamelijke en geestelijke energie ontplooit, maar zijn lichaam afbeult en zijn geest ruïneert. Daarom heeft de arbeider pas na de arbeid het gevoel zichzelf te zijn terwijl hij tijdens de arbeid buiten zichzelf staat. Thuis, bij zichzelf, is hij wanneer hij niet werkt, en wanneer hij werkt is hij niet thuis. Zijn werk is daarom niet vrijwillig maar gedwongen: dwangarbeid. Zijn werk is daarom niet de bevrediging van een behoefte maar alleen een middel om andere behoeften te bevredigen.” (Karl Marx, [Economische en filosofische manuscripten van 1844](#))

“In plaats van het conservatieve motto: ‘Een rechtvaardig dagloon voor een rechtvaardig dagwerk!’ dient ze op haar vaandel de revolutionaire leuze te schrijven: ‘Afschaffing van het loonsysteem!’” (Karl Marx, [Loon, prijs en winst](#), 1865)

mondiale klassenstrijd staat, ondanks (en tegen) een enorme concentratie van kapitalistische moordpotentieel dat daar wordt losgelaten. We willen het klassekarakter van deze strijd en het belang van de breuk met de kapitalistische orde benadrukken die onze kameraden in Iran voltrekken!

Terwijl het grote imperialistische conflict, dat de mondiale en regionale grootmachten in Irak en Syrië² al enkele jaren via hun lokale tussenpersonen uitvechten momenteel tijdelijk tot stilstand komt, terwijl de burgerlijke groepen en de legers en milities die hun belangen dienen, hun wonden likken, en zich voorbereiden en bewapenen voor de volgende ronde van de slachtpartij van het proletarische kanonnenvoer, terwijl hun politici en media dit voorstellen als overwinning, om het te laten slikken door “hun burgers”, en om de ketenen die onze klasse aan het democratische spektakel binden te verstevigen, begint het proletariaat in de regio zijn kop weer op te steken.

In december waren aan de andere kant van de grens, in Iraakse Koerdistan, duizenden boze proletariërs de straat op gegaan en kwamen in botsing met politie-agenten en Pesjmerga-Eenheden. In de provincie Sulaymaniyah staken demonstranten het hoofdkwartier van Pesjmerga en dat van de belangrijkste politieke partijen

² Of liever gezegd: de regionale uitdrukking van haar openlijk militaristische gezicht. Andere, op dit moment minder intensieve, “strijdtonelen” zijn de Oekraïne, Jemen en binnenkort mogelijk de Zuid-Chinese Zee.

(zowel van de regering als van de oppositie) in brand.³ Ook in de stad Koye in de provincie Erbil werden partijkantoren in brand gestoken. De directe aanleiding voor hun woede was de rampzalige toestand van de basisvoorzieningen, zoals onderbroken of ontoereikende aanvoer van schoon water en elektriciteit, en enkele maanden van niet-uitbetaalde lonen, vooral in de publieke sector. Tijdens de rellen werden minstens vijf van de demonstranten vermoord door de repressiekrachten van de staat en honderden raakten gewond of werden gearresteerd.⁴

Op 28 december waren in Mashhad en in Noord-Iran hongerooproeren en protesten uitgebroken tegen de hoge kosten van levensonderhoud. Later zullen deze uitgroeien tot de grootste golf van klassestrijd in Iran sinds de beweging van 2009.

betrokkenheid van de Iraanse staat bij de kapitalistische oorlog in Irak en Syrië zijn vermogen aan te tasten om het proletariaat te sussen met het toewerpen van enkele kruimels van de burgerlijke tafel.

De uitgaven voor de Iraanse militaire begroting zijn de laatste jaren toegenomen. Dit heeft alles te maken met de inzet van het leger, met de aankoop van moderne Russische wapens om de slachting van het proletariaat in de regio te vergemakkelijken. Als stromannen van de tegenover elkaar staande fracties van de wereldbourgeoisie, nu enerzijds Islamitische Staat en de "Syrische oppositie", anderzijds de bondgenoten van het regime van Assad, Hezbollah en de Iraakse sjiiitische milities. Daarnaast zijn er nog de investeringen in de winning van olie, gas en andere natuurlijke

Vox

Zoals elke proletarische beweging kwam dit oproer niet zomaar uit de lucht vallen, maar was het een uiting van maanden van woede en intensivering van de strijd tegen de levensomstandigheden in het kapitalisme.⁵ Net als zijn Koerdische tegenhanger, begint de

³ De regeringspartijen Koerdistan Democratische Partij (KDP) en Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de oppositiepartijen Gorran en Koerdistan Islamitische Unie.

⁴ Soortgelijke oorzaken voeden ook de klassenstrijd in Tunesië, waar maandenlange straatprotesten en stakingen van arbeiders tegen het gebrek aan banen, stijgende voedselprijzen, benzineprijzen en bezuinigingen op sociale uitkeringen uitmondten in weer een nieuwe golf van wijdverspreide rellen. Dit was de "proletarische viering" van de revolutie van 2011, de grootste sinds mei 2017 (toen politiebureaus en olieleidingen- en benzinepompstations van ENI, OMV en Perenco als kaarsen brandden). De protesten brengen de angstige heersende klasse ertoe om snel terug te krabbelen en een nieuwe vorm van sociale uitkeringen en door de staat gegarandeerde hypotheek aan te kondigen, terwijl tegelijkertijd de demonstranten worden aangepakt en honderden mensen worden gearresteerd.

⁵ "Dit heeft geresulteerd in een jaar van verspreide maar op elkaar aansluitende bijeenkomsten, demonstraties en zitstakingen: studenten die zich verzetten tegen de privatisering en het tot koopwaar maken van het onderwijs; de gepensioneerden die zich verzetten tegen de failliete pensioenfondsen; de leraren en verpleegkundigen die protesteren tegen onmenselijke levensomstandigheden; de buschauffeurs die hun vakbondskaders steunen,

rijkdommen en die in de transportinfrastructuur van de "bevrijde" gebieden. Deze laatstgenoemde projecten worden gepland en uitgevoerd door bedrijven die vaak rechtstreeks in handen zijn van het Iraanse leger of de "Revolutionaire Garde".

Deze verstrengeling van de belangen van de "Revolutionaire Garde" is een zeer expliciete uiting (het lijkt misschien subtieler of meer verborgen in andere gevallen, maar het is er nog steeds) van de fundamentele rol die de cyclus van oorlog en vrede speelt in de werking van het wereldkapitaal. Aan de ene kant zijn zowel de oorlog zelf, als het daaropvolgende gedrang van bedrijven om in aanmerking te komen voor de wederopbouw en investeringen in periodes van vrede, niets anders dan een concrete vorm van concurrentie tussen kapitalistische groeperingen. Het is niets anders dan de uitdrukking van de onderliggende behoefte van de verschillende fracties van het wereldkapitaal om hun markt uit te breiden en zo de dalende winstvoeten te compenseren. Tegelijkertijd dient de oorlog om de arbeidersklasse op te delen in categorieën langs de nationale, regionale, religieuze, politieke en andere scheidslijnen en daarmee de klassestrijd te onderdrukken en de internationale

en ontelbare stakingen in verschillende sectoren, van mijnwerkers tot suikerrietarbeiders." [libcom](http://libcom.org).

De staat is een sociale relatie

[...] In tegenstelling tot alle idealistische opvattingen die worden uitgedragen door de heersende ideologie, en dus ook door een groot aantal proletariërs in de strijd en door militanten, in tegenstelling tot hoe de staat in het algemeen wordt begrepen, dat wil zeggen beperkt begrepen als een "apparaat", een "instelling" of een eenvoudige "structuur", is de staat geen "neutraal" instrument dat het proletariaat kan overnemen en als zodanig kan gebruiken voor zijn eigen doeleinden of zelfs maar kan worden veranderd van "verticale" besluitvorming in "horizontale" besluitvorming (fetisjisme en ellende van het federalisme!). Een groot aantal revolutionairen in het verleden, of het nu "anarchisten", "communisten", "marxisten", "revolutionaire socialisten", enz. waren, hebben de staat altijd opgevat als een "middel" of gewoonweg als "de regering"...

De staat is een sociale relatie, samengesteld uit verschillende apparaten (regering, parlement, politie, leger, werkgevers, vakbonden, politieke partijen, onderwijsstelsel, etc.) gecombineerd met vele ideologieën die de staat sterk maken (parlementarisme, religie, positivisme, autoritarisme, etc.). Op deze manier kunnen we het alleen maar eens zijn met wat Malatesta aan het einde van de 19e eeuw beweerde, namelijk dat de staat zelfs binnen onze associaties te vinden is...

De staat is een sociale relatie die zich zelfs binnen onze strijd reproduceert en waartegen we hevig strijd voeren. [...]

De staat is een sociale relatie en op het huidige niveau van de ontwikkeling van de klassenmaatschappijen (en het kapitalisme is de ultieme uitkomst van deze ontwikkeling als synthese van eerdere productiewijzen), kan de staat alleen de staat van de kapitalisten zijn, en daarom kan hij alleen worden vernietigd door de kracht van de sociale revolutie, door de beweging die deze wereld omverwerpt en die alle vormen van uitbuiting zal beëindigen om plaats te maken voor de communistische samenleving...

Klassenoorlog, "EGYPTE: Er is niets veranderd, maar alles begint..."

solidariteit van het proletariaat te doorbreken. Dit is precies wat er in 2011 in Syrië gebeurde met de lokale uitdrukking van de proletarische revolutie tegen de ellende van het leven in de kapitalistische maatschappij en onder de staatsterreur die de landen van de Maghreb en de Mashreq en daarbuiten teisterde. Deze revolutie werd door de burgerlijke media bestempeld als "Arabisch lente" om zijn klassekarakter te verhullen en de solidariteit van het proletariaat in "niet-Arabisch landen" te voorkomen. De revolutie werd ingekaderd en afgeleid in de bloedige oorlog binnen de bourgeoisie. Deze inkapseling was het resultaat van een gezamenlijke inspanning van het regime van Assad, het burgerlijk-militaire leiderschap dat werd opgelegd aan de militairen van het *Vrije Syrische Leger*⁶ en zijn diverse buitenlandse sponsors. Uiteindelijk dient oorlog als middel om de overtollige arbeidskrachten fysiek te elimineren, wat zeer relevant is voor de kapitalistische fractie in deze regio met een enorme werkloosheid. In de nabije toekomst zal dit wereldwijd steeds meer van toepassing worden.

Samen met de aanhoudende internationale sancties hebben de oorlogskosten de bourgeoisie in Iran en de bestuurders van de Iraanse staat ervan overtuigd dat het tijd is om opnieuw aan te dringen op bezuinigingen op de genoemde broodkruimels in de vorm van uitkeringen voor de 12 % van de arbeiders die officieel

⁶ Als een verre echo van het proces van militarisering van de "Rode Garde" tijdens de revolutie in Rusland in 1917 of van de "arbeidersmilities" in Spanje in 1936 (om slechts twee bekende en onthullende historische voorbeelden te noemen), brachten de verschillende "liwas" (brigades) en "katibas" (bataljons) die in de revolutionaire dynamiek in Syrië vanaf 2011 op een bepaald moment opkwamen, de tegenstellingen van de huidige sociale beweging tot uitdrukking. Opggericht door en aanvankelijk samengesteld uit "soldaten-deserteurs" en "proletariërs in burger" met het doel om de beweging te beschermen tegen de terreur van de repressiekrachten van de regering, werden deze basisorganisaties en andere gewapende milities ingekaderd door de politieke krachten van de burgerlijke oppositie. Sindsdien staan ze bekend onder de algemene naam "Vrije Syrische Leger". Net zoals de "Rode Garde" en de "arbeidersmilities" destijds niet helder waren over hun politieke en sociale programma, zouden deze "liwas" en "katibas" snel en onvermijdelijk veranderen in legers die verschillende facties van de bourgeoisie dienen. Dit was het resultaat van zowel hun eigen zwakheden en het niet breken [met de burgerlijke orde] als van bedrog, geweld en nationalistische en islamistische propaganda.

werkloos zijn (en zoals overal in dit deel van de wereld, zijn dit er veel meer, alleen al ongeveer 40 % van de jonge arbeiders), van pensioenen en van subsidies op energie.

Een massale golf van demonstraties en rellen, gepaard gaande met collectieve onteigening van eigendommen, had zich later verspreid naar de steden over het hele land, waaronder de hoofdstad Teheran, waar een regeringsgezinde demonstratie samenviel met de rellen op de universiteit en in de sloppenwijken aan de rand van de stad.

Naarmate de protesten zich meer en meer uitbreidden, naar Tabriz, Qom, Isfahan, Rasht, Ahvaz, Sari, Zahedan, Qazvin en vele kleinere provincieplaatsen en -steden, komen hun offensieve karakter en de praktische kritiek op het eigendom, op de waar, en op de ellende van het leven in de kapitalistische maatschappij, steeds prominenter naar voren. De kantoorgebouwen van veel openbare instellingen, waaronder de kantoren van de mullahs, politiebureaus en het hoofdkwartier van de Basij-militie, werden tot de grond toe afgebrand. Het plunderen van winkels is wijdverbreid. In sommige gevallen, zoals in Kadharidzhan, vielen groepen strijdbare proletariërs het politiebureau aan met het doel de wapenopslagplaats te plunderen en zich te wapenen voor de voortzetting van de strijd! En inderdaad, bij verschillende gelegenheden (in Nadzafabad in de Centrale Provincies) werden de politie-agenten, de "Revolutionaire Gardisten" en de leden van de Basij-militie, niet alleen bekogeld met stenen en molotovcocktails zoals overal, maar ook beschoten met geweren.⁷ Andere favoriete doelwitten zijn de banken (zowel die van het militair-industriële conglomeraat van de "Revolutionaire Garde" als die van hun multinationale moedermaatschappijen).

⁷ Helaas moeten we zeggen dat de kapitalistische krachten van de repressie de overhand hebben en al het mogelijke doen om de klassenbeweging opnieuw in bloed te smoren. Ten minste honderd (op het moment van schrijven) van onze klassenbroeders en -zusters zijn door hen afgeslacht en duizenden ernstig gewond of gearresteerd. We willen een beroep doen op onze kameraden over de hele wereld en met name in de regio rond Iran, om de solidariteit van de klasse met deze militanten ook praktisch tot uitdrukking te brengen, hen te beschermen en te verbergen voor de staatsterreur, hen te helpen zich te hergroeperen, hun vrijlating uit de gevangenis te eisen, de vertegenwoordigers van de Iraanse fractie van de wereldbourgeoisie en haar belangen rechtstreeks aan te vallen (net als hun "eigen" bourgeoisie, natuurlijk).

De arbeiders van *South Pars Oil and Gas* gingen in staking over de niet-uitbetaalde lonen, net als arbeiders in de tractorfabriek van Tabriz, buschauffeurs in Teheran, leraren, fabriekschauffeurs en landarbeiders.

Demonstranten begrijpen de relatie tussen de betrokkenheid van de Iraanse staat bij de oorlog in Irak en Syrië en zijn imperialistische bemoeienis met de politiek van de Mashreq-landen enerzijds en de huidige verdieping van hun ellende anderzijds. Ze brengen dit begrip naar voren in hun slogans – hoewel in meerderheid op een tegenstrijdige en beperkte manier, vergiftigd door nationalistische en patriottische ideologie – zoals “Noch Gaza, noch Libanon, ik zal alleen voor Iran sterven!”. Deze gedeeltelijke kritiek op de oorlog drukt de eis van de meerderheid van deze beweging uit dat het geld dat in de oorlogsindustrie vloeit, wordt doorgesluisd naar sociale dienstverlening, het scheppen van banen voor de jeugd,

oorlog ten gunste van kapitalistische vrede en nationaal protectionisme. De meest geavanceerde sectoren van het proletariaat verzetten zich hiertegen met het resoluut revolutionair-defaitistische motto “**Van Gaza tot Iran, weg met de uitbuiters!**”

Een van deze radicale minderheden zijn ongetwijfeld de opstandige studenten van de universiteit van Teheran, die ook fundamentele klassestandpunten formuleren tegen de pogingen van de bourgeoisie en de verschillende kopieën van de historische sociaal-democratie (“islamistisch” of “seculier”) om het strijdende proletariaat te verdelen langs de lijnen van gender, alsook langs de lijnen van burgerlijke politieke stromingen van “gematigde” of “fundamentalistische” politici. Deze studenten verklaarden zich voor de klasse-eenheid buiten en tegen de sociaal-democratische structuren in de vorm van “Shoras” (arbeidersraden).⁸ Onze klassenvijand heeft de leidende programmatische rol die deze kamera-

subsidies op voedsel en energie. Deze eisen zijn beperkt omdat ze de valse tweedeling aanvaarden en in stand houden tussen de bevrediging van de “onmiddellijke” menselijke behoeften van het proletariaat, van de middelen van fysieke overleving (voedsel, onderdak, enz.) en de “historische” noodzaak om het klassensysteem te vernietigen. Alleen het bestaan van de verenigde mensheid, door de gecentraliseerde revolutionaire actie van het mondiale proletariaat, zal werkelijk in staat zijn om zowel aan onze “onmiddellijke” behoeften als aan onze “historische” behoeften te voldoen, die een onlosmakelijk geheel vormen. Deze programmatische zwakheden worden vervolgens uitgebuit door de sociaal-democratie in de vorm van verschillende islamitische groeperingen, die zich voordoen als beschermers van de natie tegen de “westerse invloed” en oproepen tot de principes van “islamitische sociale solidariteit”. Dit komt neer op een weigering van de kapitalistische

den spelen in de beweging zeer goed begrepen en de repressiekrachten van de staat richten zich met een buitengewone felheid tegen hen.

Natuurlijk doen niet alleen de Iraanse religieuze hiërarchie, maar ook verschillende andere lokale en mondiale burgerlijke groeperingen wat ze altijd doen tegenover de proletarische klassenstrijd. Ze verenigen hun inspanningen om de beweging te verdelen en in te kapselen, en haar energie af te leiden van haar subversieve klassewortels waarbij ze de materiële basis van de kapitalistische maatschappij aanvallen, naar het zoveelste democratisch theater in een licht geherconfigureerd landschap. Zo klaagde de regering van Rouhani het geweld tegen de repressiekrachten van de staat aan

⁸ We herinneren er aan dat noch arbeidersraden, noch sovjets of enige andere vorm van proletarische organisatie op zich een garantie zijn voor de inhoud van de revolutie.

en vooral de aanval op het privé- en staatseigendom en de onteigening van waren. Aan de andere kant sloeg Khamenei en de leiding van de "Revolutionaire Garde" de nationalistische trom en beschuldigden de beweging er van het werk te zijn van "buitenlandse agenten en de vijanden van de republiek". Trump en Netanyahu deden alsof ze zich zorgen maken over het leven van het "gewone Iraanse volk", en noemden het regime een dictatuur. Daarentegen benadrukten Poetin en Erdogan, in de geest van nationale zelfbeschikking, het onmiskenbare recht van elke burgerlijke staat om zijn "eigen" proletariaat te disciplineren en zijn strijd te onderdrukken.⁹

Dit is in feite een fundamenteel en ondeelbaar kenmerk van de klassenstrijd van de heersende klasse – de bourgeoisie – tegen onze klasse. Het afdwingen en reproduceren van de valse scheidingen in onze klasse langs de lijnen van de fracties van burgerlijke belangen die politiek worden uitgedrukt door talloze categorieën (natie, ras, geslacht, seksualiteit, religie, lokaal patriotisme, economische sector, politieke partij, etc.)¹⁰ is haar centrale en enige haalbare strategie tegen een verenigd wereldproletariaat, dat de neiging heeft zich op een zelfstandige en gecentraliseerde manier te organiseren voor zijn eigen klassebelangen. Dit is haar doodsvijand en de voorbode van de ondergang van het hele kapitalistische systeem.

De sociale uitbarsting, die we de afgelopen weken in Iran hebben gezien, is voorbij, wreed onderdrukt door de krachten van de kapitalistische orde, afgestompt door de verdelende beloften van nieuwe sociale voordelen en verwaterd in de massa's loyale burgers die door de staat gemobiliseerd werden. Maar de onderliggende materiële omstandigheden die de uitbarsting hadden veroorzaakt, zijn niet verdwenen. De voedingsbodem in Iran is nog steeds erg heet en vruchtbaar.

We willen de meest geavanceerde momenten van deze golf van klassenstrijd opnieuw benadrukken en omarmen, ondanks het feit dat ze slechts door een kleine minderheid van militanten worden geuit:

★ Compromisloze revolutionair-defaitistische standpunten, helder gericht tegen de behoeften van de nationale fracties van het Kapitaal om elkaar onderling te bestrijden in de inherente cyclus van concurrentie om de markt waar ze de ruilwaarde van hun waren willen realiseren, concurrentie om natuurlijke hulpbronnen. Revolutionaire stellingname tegen het opleggen van het specifieke economische en politieke model van kapitalistische uitbuiting, tegen de behoeften van het wereldkapitaal om onze klasse verdeeld te houden zodat we onze proletarische belangen niet kunnen verdedigen tegen onze uitbuiting en miserabele levensomstandigheden.

⁹ Andere sociaaldemocratische valse vrienden van de klasse verklaarden op walgelijke wijze hun "steun" aan de beweging, waaronder Islamitische Staat, PYD/PKK (en hun milities) en natuurlijk MEK. Ze laten allemaal al vele jaren zien dat ze experts zijn in het blussen door elke vonk van woede in de klasse en dat ze proberen de strijdende proletariërs te veranderen in hun aanhangers en kanonnenvoer in het bloedvergieten tussen burgerlijke fracties.

¹⁰ Wij groeten al onze klassebroeders en -zusters in Iran, die in het gezicht van Mullahs en hun agenten spogen in walging van de dodelijke sprookjes van de islam, deze versie van de kapitalistische moraal, met regels als scheiding van seksen in het openbaar of domme kledingvoorschriften die de vrouwen dwingen om een soort vod op hun hoofd te dragen. Maar meer nog, we groeten die proletarische vrouwen, die in de daad van de praktische omkering deze zelfde vodden in wapens tegen de staat hebben veranderd, als geïmproviseerde bivakmutsen, slingers voor het werpen van projectielen, enz.

★ Bevestiging van de noodzaak om de gewelddadige opstand tegen het kapitaal en zijn staat voor te bereiden en te organiseren, inclusief het verkrijgen van wapens, het aanvallen van belangrijke punten van de staatsinfrastructuur, het demoraliseren van de repressiekrachten.

★ Aanval op de burgerlijke moraal die onze klasse verdeeld houdt als gehoorzame arbeiders, kerk of moskeegangers, vrouwen en echtgenoten, soldaten en kiezers.

Al deze taken spelen een belangrijke rol in het proces van de organisatie van onze klasse als een wereldwijde kracht die de laatste klassenmaatschappij, gebaseerd op de uitbuiting van menselijke arbeid en de warenruil zal vernietigen en overwinnen in en door de wereldwijde communistische revolutie. Daarom is het een plicht van alle communistische militanten om deze taken georganiseerd te vervullen op de plaats waar zij wonen, maar ook wereldwijd, en om alle burgerlijke vervalsingen aan te vallen die een directe solidariteit met onze klassenbroeders en -zusters in andere delen van de wereld in de weg staan. Het proletariaat in het deel van de wereld dat de burgerlijke media en geopolitieke strategen "het Midden-Oosten", "de moslimwereld", "de Arabische landen", enz. noemen, blijft een van de meest intensieve delen van de wereldwijde klassenstrijd, in bijna dagelijks wilde stakingen, rellen, plunderingen en talloze pogingen tot het organiseren van klassenstrijd buiten en tegen de sociaaldemocratie. Het is van doorslaggevende betekenis voor de wereldwijde communistische beweging om het werkelijke karakter van deze strijd te benadrukken tegen alle vooroordelen binnen het proletariaat in de rest van de wereld, en tegen alle pogingen van de lokale sociaaldemocratie (islamistisch, islamitisch links, leninistisch, "libertair municipalistisch", nationalistisch, liberaal, enz.) om de tegenstrijdigheden in die strijd uit te buiten, om ze in te kaderen en af te leiden in een democratische, reformistische, pro-kapitalistische beweging.

Wij verwachten dat deze tekst een bijdrage zal leveren aan het opnemen en vervullen van deze taken.

- ★ **De kapitalistische economie verkeert in een crisis, moge ze sterven!**
- ★ **De vijand is het kapitalisme en de dictatuur van de wereldmarkt!**
- ★ **Het doel is overal hetzelfde: sociale revolutie!**
- ★ **Vernietiging van het kapitalisme en de staat!**

★ **Klassenoerlog – winter 2017/18** ★

We onderscheiden ons duidelijk van al diegenen (zowel "hier" als "daar") die "meer democratie" eisen, we weigeren deze valse tweedeling tussen "dictatuur" en "democratie", omdat het overal dezelfde staat is, dezelfde dictatuur van winst en geld die wordt opgelegd aan onze menselijke behoeften, het is overal de onverzoenlijke tegenstelling tussen de klasse van de rijken en die van de onteigenden, die heerst, of het nu gaat om een "parlementaire" en "meerpartijendemocratie" of een "militaire" en "eenpartij"-staat... En deze democratie produceert vele ideologieën, die tot materiële krachten worden, zoals die van de mythe van het "soevereine volk", d.w.z. deze kracht die op actieve wijze de klassentegenstelling ontkent. Onder de democratische dictatuur van de waarde lost het proletariaat op in "het volk" en belandt het naast zijn historische vijand, de bourgeoisie, in de verdediging van de belangen van de natie en de economie. [...] dit "soevereine volk" dat een nieuwe meester kiest terwijl het stemmen theoretisch en praktisch in directe tegenstelling staat tot het proletariaat, waarvan belangrijke sectoren deze helse komedie afwijzen. Het is niet alleen bourgeoisie tegen proletariaat, maar ook en vooral het volk tegen het proletariaat... En daarom moet het proletariaat zijn strijd tegen het volk organiseren... [...]

De strijd voor het leven, voor de ontwikkeling van een klassenloze, staatloze maatschappij zonder uitbuiters, zonder bazen, politie, legers, gevangnissen, enz. vindt plaats door het uitschakelen van alle burgerlijke facties die ons dagelijks leven besturen en ons in de ellende houden: "dictators" en "democraten", "rechts" en "links", militairen en burgers, ultraliberalen en sociaaldemocraten, islamisten en secularisten...

Laten we het internationalisme ontwikkelen, laten we de nationale grenzen (en de grenzen tussen verschillende sectoren) doorbreken die de strijd van onze klasse vergiftigen. Laten we revolutionair defaultisme ontwikkelen: de beste solidariteit met proletariërs "daar" is om "hier" te strijden tegen dezelfde vijand, tegen onze eigen bourgeoisie, tegen onze eigen staat, tegen de wereldstaat van het kapitaal.

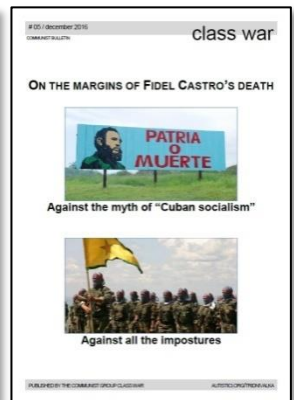
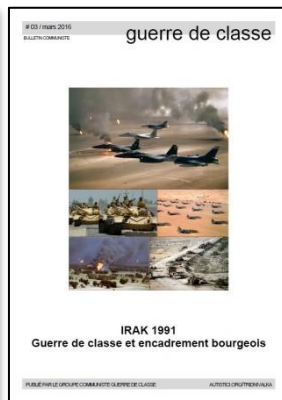
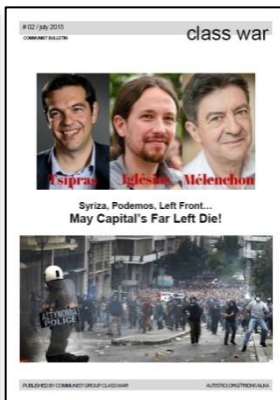
Klassenoorlog, "EGYPTE: Er is niets veranderd, maar alles begint..."

Democratische rechten en vrijheden zijn niets anders dan de juridische bevestiging van de kapitalistische sociale verhoudingen. Zij hebben betrekking op mensen als kopers en verkopers van waren en met name op mensen als de kopers en verkopers van de waar arbeidskracht. Deze juridische vastlegging is dus de praktische ontkenning van het proletariaat als klasse. De eigenaren van waren staan tegenover elkaar als juridisch vrije en gelijkwaardige subject. Maar deze relatie van vrijheid en gelijkheid tussen eigenaren is niet meer dan de concrete relatie tussen bourgeoisie en proletariaat, de relatie tussen de eerste als exclusieve eigenaren van de productiemiddelen, en de laatste als ontdaan van alles behalve hun eigen arbeidskracht. Het rijk van het privé-eigendom voor de bourgeoisie betekent voor het proletariaat het rijk van totale onteigening.

Democratische rechten en vrijheden, als ideologische mechanismen die de versplintering tot stand brengen van het proletariaat in burgers die vrij zijn om hun arbeidskrachten te verkopen, die alleen een koper kunnen vinden als het kapitaal het nodig heeft voor de realisatie van zijn waarde, zijn instrumenten van dwang, geweld en despotisme, in die zin dat ze vrije en wederzijdse concurrentie tussen proletariërs opleggen die gedwongen worden om steeds meer waarde te produceren of om te verhongeren, en vormen daarom een belissend wapen van de democratie, dat is van burgerlijke overheersing.

Internationalistische Communistische Groep, "Programmatische oriëntatie stellingen", Thesis 12.

Download our materials in PDF format at autistici.org/tridnivalka

Deze maatschappij biedt ons slechts een strijd om het naakte overleven, waarin we niets anders zijn dan arbeidskrachten en consumenten. Natuurlijk is het allemaal verpakt in mooie toespraken over de waarden van fatsoenlijke burgers en de behoeften van het land en de economie, in modetrends en geesteloze levensstijlen die dagelijks over ons worden uitgestort door media, politici, wetenschappers, beroemdheden... Zijn merkleding, nieuwe mobiele telefoons en plasma-tv's, leaseauto's en woningen met hypotheekschulden, vrijdagfeesten, tv-shows en familie-idyllen in winkelcentra een voldoende vervanging voor een echt menselijk leven? Is dit alles wat we echt willen en wat we echt nodig hebben?

1. NIET VOOR ONS!

We hebben geen grootse eigendommen en ondernemingen, die in ons levensonderhoud zouden voorzien. Daarom moeten we naar ons werk gaan. We verkopen onze tijd en energie, onze arbeidskracht, aan de klasse van de bourgeoisie, die eigenaar is van de productiemiddelen. We ruilen onze arbeid voor een loon, waarvan we kunnen kopen wat we nodig hebben om te overleven en wat elders is geproduceerd door dezelfde werkende mensen als wij. Hoe veel we ook verdienen, zodra we ons loon hebben uitgegeven, moeten we weer snel aan het werk. Het is onze arbeid die de hele maatschappij en economie aandrijft: fabrieken, supermarkten, kantoren, ziekenhuizen, bouwplaatsen... Wij zijn de klasse van de proletariërs en daarom komen we in opstand!

2. TEGEN LOONARBEID

Arbeid is van ons vervreemd, omdat de tijd waarin we werken niet aan ons toebehoort, het is geen volledig deel van ons - het is bovenal een middel om geld te verdienen. Omdat we onze arbeid als waar verkopen aan individuele bazen en ook aan de hele bourgeoisie, zijn zij het die de baas zijn, die er eigenaar van zijn en er echt van profiteren. We moeten gewoon zo lang en zo snel werken als van ons wordt geëist. We strijden dus tegen de loonarbeid, die de basis vormt van onze uitbuiting en van het hele kapitalistische systeem.

3. TEGEN DE VRIJETIJD FABRIEK

We werken niet om direct te voldoen aan onze behoeften en aan de behoeften van de hele mensheid. De behoeften van het leven worden ons bemiddeld door middel van lonen – geld, omdat de producten van onze arbeid, die eigendom zijn van de bourgeoisie, ook van ons vervreemd zijn. De hele maatschappij is van ons vervreemd: de relaties waarop zij is gebaseerd, haar structuren, instellingen, rijkdom en zelfs kennis. Daarom heerst de dictatuur van het kapitaal ook buiten het werk. Vrije tijd, waarheen we op zoek zijn, is van haar. Het is het kapitaal, niet wij, dat bepaalt hoe we eten, vrijen, wonen, reizen, ons amuseren... Daarom strijden we tegen het geheel van kapitalistische sociale verhoudingen, die ons in elke fase van ons leven in een gigantische fabriek opsluiten, waar we worden behandeld als melkkoeien.

4. TEGEN HET KAPITALISME

Onze arbeid is een waar als geen ander: het is de enige die nieuwe waarde kan creëren, groter dan zijn eigen waarde. De bazen buiten ons allemaal uit, want zij betalen ons alleen voor onze arbeidskracht, en wat we meer produceren is hun meerwaarde en winst. Winst wordt opnieuw geïnvesteerd in productiemiddelen, in de productie van nieuw kapitaal, dat bestaat uit het gehele bezit dat gecontroleerd, bezeten en verkocht wordt door de bourgeoisie. Kapitaal is onze dode arbeid die in dingen is belichaamd. Het is onze tijd en energie die we op het werk hebben gedood, niet om te voldoen aan menselijke behoeften, maar om waren te produceren. Het enige doel van de kapitalistische productiewijze is om winst te maken en kapitaal te vermenigvuldigen. Menselijke behoeften zijn volledig ondergeschikt en worden alleen "bevreemd" door productie in de mate en op de manier die de expansie van het kapitaal dienen. En het is de reden waarom zelfs "socialistische" regimes, de USSR en haar satellieten, kapitalistisch waren en er nog steeds kapitalisme is in Noord-Korea, China of Cuba. Waar loonarbeid is, bestaat onvermijdelijk ook kapitaal. Het kan niet anders zijn, ondanks "marxistische" ideologische praatjes, ondanks de reorganisatie van de bourgeoisie door middel van een politieke partij en staat en ondanks haar inspanningen (zonder blijvende kans van slagen) om de kapitalistische wetten van de markt, de concurrentie en de waarde om te vormen.

5. TEGEN DE DEMOCRATIE, DE STAAT EN DE BURGERLIJKE POLITIEK

Democratie is de essentie van de kapitalistische maatschappij zelf en niet slechts een van haar politieke vormen. Versplinterde burgers, die een kunstmatige eenheid bereiken door middel van een afzonderlijk domein van nationale politiek, zijn een gemeenschappelijk kenmerk van parlementaire, stalinistische, fascistische of bijvoorbeeld islamistische staten. Dit zijn organisaties van de bourgeoisie als klasse, die groeien vanuit de sociale verhoudingen van de klassenmaatschappij. Daarom is de revolutionaire strijd van het proletariaat antidemocratisch en anti-staat en heeft deze niets te maken met burgerlijke politiek, politieke partijen (of ze nu links of rechts, parlementair of extraparlamentair, legaal of verboden zijn), verkiezingen en politieke staatsgrepen.

6. TEGEN VAKBONDEN EN LINKSE PARTIJEN

Klassevakbonden (in tegenstelling tot "onderkruipers"-vakbonden die rechtstreeks door de bourgeoisie zijn opgericht) zijn al lang geen organisaties van de arbeidersklasse meer. Ze werden onderdeel van de kapitalistische staat, een instelling voor de georganiseerde verkoop van arbeidskrachten en het bewaren van de sociale vrede. Als zodanig moeten ze worden vernietigd, niet omgevormd. Zwakke punten en nederlagen van onze klasse gaven en geven nog steeds aanleiding tot vele stromingen van Links, die de rol van de historische sociaaldemocratie spelen. In tijden van revoluties zijn ze altijd het laatste redmiddel en bastion van het kapitaal geweest, omdat ze niet streven naar vernietiging van het kapitalisme, maar naar radicale hervorming ervan. Daarom strijden de communistische proletariërs tegen alle vormen van het Links: Stalinisme, Trotskisme, Maoïsme, vele varianten van het Anarchisme, Anti-Globalisme, "Derdewereld"- Anti-Imperialistische bewegingen...

7. TEGEN DE EENHEIDSFRENTEN

Wij zijn tegen alle eenheidsfronten met "progressieve" politieke fracties van de bourgeoisie en tegen alle contrarevolutionaire ideologieën die rond deze fronten ontstaan: het Antifascisme of bijvoorbeeld Nationale Bevrijding... Allemaal leiden ze tot de verdediging van de ene vorm van de kapitalistische dictatuur tegen de andere, "het minste kwaad" tegen de "slechtere", d.w.z. tot het behoud van de kapitalistische dictatuur als een wereldwijde totaliteit. Deze fronten leiden tot een strijd voor het kapitaal met een "menselijk gezicht", maar ze ondermijnen en verslaan altijd het revolutionaire proletariaat. Alleen directe klasseactie kan zich verzetten tegen de destructieve concurrentie tussen proletariërs die wordt

aangemoedigd door racisme, fascisme en nationalisme. Alleen de communistische revolutie is het alternatief voor alle vormen van kapitalisme.

8. TEGEN ONDERDRUKKING, NATIONALISME EN OORLOG

Alle vormen van onderdrukking die ouder zijn dan het kapitalisme zelf - bijvoorbeeld op basis van geslacht, seksualiteit, etnische of religieuze afkomst - werden niet vernietigd, maar zijn onderdeel geworden van de kapitalistische uitbuiting en arbeidsdeling. Geen enkele vorm van onderdrukking bestaat buiten de kapitalistische sociale verhoudingen en kan alleen samen met hen worden afgeschaft in het proces van de communistische revolutie. Ideologieën die ons, de proletariërs, een identiteit van arbeider, vrouw, autochtoon, allochtoon, "bevoorrechte", "uitgeslotene" opdringen, dienen om ons ertoe aan te zetten ons uiteindelijk innerlijk te identificeren met het kapitalistische systeem. Alleen de strijdende dynamiek van het proletariaat vormt het proces van ontkenning van al die identiteiten van gehoorzame burgers. Daarom verzet het proletariaat zich tegen hen op dezelfde manier als tegen de natie, het land of het nationalisme. Tegen de sociale vrede binnen de nationale staten en tegen een oorlog tussen hen, beroepen we ons op de klassenstrijd tegen onze eigen bourgeoisie, d.w.z. het revolutionair defaultisme.

9. VOOR PROLETARISCH ASSOCIATIE

Tegenwoordig bevat de echte strijd van het proletariaat, ondanks de beperkingen daarvan, de kiemen van het communisme, dat wil zeggen de beweging die de huidige toestand vernietigt. Daarom steunen we nu de klassenstrijd en de vorming van proletarische kernen, kringen en netwerken op een subversieve basis - d.w.z. in strijd en in associatie buiten en tegen vakbonden, politieke partijen en andere structuren van de burgerlijke staat. Juist uit dit soort strijd ontstaat een massale proletarische beweging en gaat ze de weg van de emancipatie van het proletariaat - de uitgebuite klasse in de huidige maatschappij - in richting van de toekomst.

10. VOOR DE COMMUNISTISCHE REVOLUTIE

Alleen in het proces van de dynamiek van het revolutionaire proletariaat zal een verandering in het krachtenevenwicht tussen proletariaat en bourgeoisie plaatsvinden. Alleen dit opent ruimte voor een kwalitatieve sprong in het klassebewustzijn, die de weg vrijmaakt voor een gewelddadige omverwerping van de heersende klasse en voor een beslissende oplossing van de klassentegenstellingen. Maar alleen als de proletarische beweging onmiddellijk, praktisch en bewust de weg inslaat naar de echte menselijke gemeenschap die door de revolutie wordt bereikt. Wil de revolutie niet sterven, moet ze zich met gezag verzetten tegen contrarevolutie die onmiddellijk de zwakheden binnen onze klasse tegen ons zal gebruiken.

11. VOOR DE PROLETARISCHE DICTATUUR

Steeds meer proletariërs worden door het proces van strijddynamiek van het revolutionaire proletariaat in de richting van gewelddadige opstanden en klasserevolutie voor een bewuste keuze gesteld tussen communisme en kapitalistische barbaarsheid: uitbuiting, crisis, oorlogen en milieuarmpen. Hoe duidelijker deze keuze wordt, hoe beter het proletariaat in staat is om in de revolutie zijn sociale dictatuur tegen loonarbeid, waarde, ruil, geld en de staat te realiseren. Dit betekent een wereldwijde dictatuur van menselijke behoeften tegen het kapitaal, en revolutionaire terreur tegen de burgerlijke krachten. De proletarische dictatuur betekent opheffing van de bestaande sociale verhoudingen: het opheffen van de loonarbeid, de afschaffing van nutteloze beroepen en producties, afschaffing van ruilrelaties in alle aspecten van ons leven, opheffing van economie en productie voor winst, en onderschikking van alle productiekrachten aan de menselijke behoeften en de noodzaak van de wereldrevolutie, opheffing van het verschil tussen arbeid en vrije tijd, tussen stad en platteland en alle andere verdelingen, de gewelddadige vernietiging van de staat en zijn vervanging door organen van proletarische revolutionaire zelforganisatie, alles wat de triomf van de revolutie verandert in een wereldwijde menselijke gemeenschap. Door dit historische revolutionaire proces schaft het proletariaat (als laatste bestaande klasse) zichzelf en daarmee de hele klassenmaatschappij af en ontwikkelt het volledig de wereldwijde menselijke gemeenschap.

12. OVER REVOLUTIONAIRE ORGANISATIE

De revolutionaire organisatie groeit en krijgt specifiek vorm uitgaande van de klassenstrijd, omdat het proletariaat daar historisch gezien toe gedwongen wordt. De revolutionaire organisatie met zijn militante activiteit creëert de voorwaarden voor de centralisatie van revolutionaire elementen, die klein in aantal en onbeduidend zijn in tijden van ongunstige van krachtenverhoudingen, en de meest bewuste en radicale delen van het proletariaat. De revolutionaire organisatie is niet de voorloper van de toekomstige sociale organisatie, en evenmin kent ze een rigide eeuwige structuur. Zij vervult slechts een essentiële rol in het proces van historische centralisatie van de revolutionaire dynamiek die zichzelf belichaamt in de partij van het proletariaat, dat wil zeggen de communistische partij. Wat deze partij onderscheidt van verschillende zelfverklaarde voorhoedepartijen, is dat zij geen ander programma heeft dan dat van haar klasse als een historisch subject, en omdat ze een centralisatie van dit programma is, is ze de leiding van de strijd van de hele revolutionaire klasse.

13. WAT TE DOEN?

Het verdiepen, verdedigen en uitdragen van het historische programma van het proletariaat voor de omverwerping van de heersende klasse met een opstand om een revolutie op gang te brengen die de klassenmaatschappij afschaft. Op basis van lessen uit vroegere en huidige proletarische strijd de inhoud verduidelijken van de revolutionaire overgang, de communistische revolutie. Door middel van propaganda, agitatie en actieve betrokkenheid alle tendensen in de hedendaagse strijd te benadrukken, te ondersteunen en aan te sporen, die zouden kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het revolutionaire bewustzijn en de militante geest in onze klasse, evenals aan de opkomst van radicale proletarische associaties. Het onthullen en kritisch identificeren van obstakels, ideologisch of praktisch, in de huidige klassenstrijd, die de weg naar een open klassenconfrontatie, d.w.z. een open revolutionair conflict tussen beide klassen, blokkeren. Het centraliseren van militante proletariërs, die proberen zich te organiseren op basis van het revolutionaire programma, en het scheppen van een effectieve strijdstructuur voor communistische militanten. Uitgaande van de vruchtbare voedingsbodem van sociale tegenstellingen en dynamiek van klassenstrijd de uitvoering van de toekomstige gewelddadige opstand effectief bevorderen, voorwaarts drijven, organiseren en coördineren als een beslissend moment in de komende communistische revolutie.